

Húsvét 3. vasárnapja

Lk 24,35–48

„Megnyitotta elméjüket”

Lukács feltámadás-elbeszélése összeköti az első közösség váratlan találkozását a feltámadt Jézussal és a keresztény ősegyház küldetésének ünnepélyes kinyilatkoztatását. Lukács ezt a hosszú folyamatot egyetlen jelenetbe képes belesűríteni anélkül, hogy elsikkadnának a részletek. A „Békesség nektek” köszöntéssel – amely feltehetően a héber Salom görögösített változata, és amelyet számos kódex kiegészít egy bemutatkozó formulával: „Én vagyok, ne féljetek” – alkalmas arra is, hogy jelezze a feltámadottat megpillantó közösség lelki állapotát.

A tanítványok nem tudják eldönteni, vajon a valóság-e amit látnak, vagy csupán a képzeletük játéka. Jézus viszont erre reagál, és el akarja oszlatni a „kétélyeiket”. Megtapinthatják, azonosíthatják a sebeit. Együtt étekeznek velük, hogy meggyőzze, nem szellem, hanem valóságos ember.

Itt a történet megszakad. Valószínűleg hosszabb ideig „ismerkedett” Jézussal a közösség, de a gyakorlott író már tudja, hogy könyvébe csak a következő deklarációt kell rögzíteni, ami ezután következik, az már a látottakból levont teológiai következtetés. Jézus halálával és feltámadásával beteljesítette a próféták által előre jövendölt sorsot, a szenvedést és a feltámadást is. A lukácsi összegezés szerint eddig tart Jézus önértelmezése saját nyilvános működéséről. De mivel az evangélista elő akarja készíteni másik művét, az Apostolok Cselekedeteit az olvasó számára, ezért Jézus a közösség küldetéséről kezd beszélni. Ez a beszéd olyan részletes, hogy méltán tekinthetjük kifejtésének a következő lukácsi művet. Megtérést hirdetni minden népnek, Jeruzsálemtől kezdve. Ilyen kifejezett pogány missziós küldetéssel másutt nem találkozhatunk. Sőt az elbeszélő gondosan elválasztja egymástól a feltámadást, a mennybemenetelt és a Szentlélek eljövetelét.

Ezek a hittitkok és teológiai valóságok, amelyek igen fontos szerepet játszanak minden hívő közösség és egyén életében. Nem véletlen, hogy a későbbi hitvallások ezeknek a kimondására nagy súlyt fektettek: Hiszem a test feltámadását, hiszem hogy Jézus felment a mennybe, hiszem a Szentlélek eljövetelét. Fontos, hogy a hitgazságokhoz ne elméleti szinten, hanem a beleegyező és

együttműködő hit által kapcsolódjunk, hogy Jézus mellett személyesen, elkötelezetten döntsünk.

Az Evangéliumokat sokan olvassák, az Apostolok Cselekedeteit kevesebben, mer azt gondolják, az evangéliumok érdekesebbek, az Apostolok Cselekedetei unalmasabbak. Annyiban van igazuk, hogy ami Isten és Jézus között történt, azt elolvashatjuk az Evangéliumokban, ami viszont az ember és az isteni üzenet között történt, azt az utóbbi könyv rögzítette. Mivel hangsúlyozottan emberekről szól, az isteni jelenséggel és üzenettel kapcsolatos emberi döntésekről, ezért ennek mechanizmusát, gyengeségeit jól ismerjük.

Azt a tényt is ismerjük, amikor ez az isteni történet itt megszakad. Amikor nem folytatódik bennünk. Az Egyházban a hívő megértés és elkötelezettség szintje nehezen mérhető. Intézményesen ugyan némileg követhető a hívők aktivitása, illetve a megszentelt intézményekhez való kapcsolódása. Akik szolgálatokat vállalnak az Egyházban, akik a papságra és a szerzetességre elkötelezik magukat, azok valószínűleg nemcsak megértették az Evangéliumot, hanem személyesen érdekeltek a folytatásában. De egyetlen megszentelt státus, szerzetesi fogadalom vagy papszentelés sem százszázalékos garancia a magas szintű elkötelezettségre. De a gyümölcsökből következtethetünk az egyén és a közösség elkötelezettségének szintjére és erejére. Ahol kultúrává szelídül a kereszténység ott szokás lesz belőle és művészeti produktum. A szentek szobrai, a kő, a fa beszélnek, néha helyettünk is, de csak annak mondanak valamit, akinek személyes köze van ehhez az életformához, az aktív keresztény élethez. Akinek megnyílt az elméje, megérti, hogy Jézus története nemcsak szép, nemcsak értelmes, hanem engem is hasonló tettekre szólít.

Az örvendező, csodálkozó tanítvány imája

*Úr Jézus Krisztus! Még mindig csak ámulok kereszthalá-
lod és feltámadásod hatalmas csodáján! Még mindig alig
merem elhinni, hogy a halál után újra az élet uralkodik,
pedig láttalak a szememmel és érintettelek kezemmel!
Köszönöm neked, Uram, hogy újra itt vagy velünk, hogy
újra szeretetedet és megnyugtató jelenlétedet érezhetjük!
Hálát adok, amiért megvilágosítottad értelmemet! Köszö-
nöm, hogy megérthettem, vállalnod kellett a szenvedést a
világ bűnéért. Meg kellett fizetned a bűn árát, hiszen erre
mi, a gonosz által megkötözött bűnösök magunktól képtele-*

nek lettünk volna. Köszönöm, hogy megmutattad, még a halál felett is van hatalmad! Krisztusom, repes a szívem a boldogságtól, hogy élsz, és hogy új, szabad étellel ajándékoztál meg minket! Istenem, ezt az új életet egészen neked szeretném szentelni! Kérlek, segíts nekem ezentúl nem magamnak élni, hanem neked és azoknak, akikért te is éltél! Uram, nagy a te dicsőséged földön és égen! Áldassék szent neved mindörökké! Amen.